

paa Ministeriets Vegne af hans Opfattelse af Forholdet med Hensyn til Bevillingen vedrørende Reserverfonden, saa kan jeg paa ingen Maade erkjende, at Undladelsen af at svare paa en enkelt Ytring, som fremkommer, — det være sig fra et Medlem af Forsamlingen eller fra en Ordfører —, skulde kunne benyttes som et Bevis for en Samstemning fra Ministerens Side. For det Første er det jo muligt — hvad sikkert mange Ministre ville have prøvet ligesom jeg — at en enkelt Ytring i et Foredrag kan være undgaaet Opmærksomheden. Der kommer jo forskellige Afbrydelser for en Minister, som er tilstede i en Sal, hvor der føres Forhandlinger, saa at en enkelt Ytring kan undgaa hans Opmærksomhed. Men selv om dette ikke var Tilfældet, saa er det jo klart, at han ikke er forpligtet til at give Svær derpaa, saa meget mindre, som det jo er den Vel aaben for den, der vil have et Svær, at han kan henvende sig med et direkte Spørgsmaal til Ministeren, Noget, som man jo iøvrigt ikke sparer paa her i Salen. Noget Saadant har imidlertid ikke fundet Sted ved den omtalte Veilighed, men derimod har man under en Forhandling her i Salen henvendt sig til mig med det samme Spørgsmaal, og den Gang svarede jeg fuldstændig og udtalte min Mening. Det erede Medlem kan altsaa sikkert ikke deraf drage den nævnte Slutning. Naar det erede Medlem mente, at dette kunde have Indflydelse paa Afstemningen iøvrigt, saa er dette vel muligt; men det er ogsaa muligt, at det ikke vil være Tilfældet. Det forekommer mig, at der er størst Sandsynlighed for, at det ikke vil blive Tilfældet, ikke blot paa Grund af den hele Stilling, som Bevillingen engang for alle har faaet i 1870, men ogsaa paa Grund af, at man selv, efterat denne Udtaalelse var fremkommen fra min Side, jo gav Bevillingen fuldstommen i Overensstemmelse med den Ordning, der var truffen. Jeg tror altsaa, at man er berettiget til at slutte, at min Udtaalelse ingen Indflydelse vilde have faaet.

Bojfen: Jeg vil dertil kun svare, at dersom det havde været en enkelt forbigaaende Ytring, som der havde været Tale om, saa kunde det jo have været tænkeligt, dels at den var overhørt, og dels at Ministeren ikke havde lagt tilstrækkelig Vægt derpaa, men det var en gjentagne Gange fremkommen Fremstilling fra Ordførers Side, der for de Medlemmers Vedkommende, som havde en anden Opfattelse af Theatrets Stilling i sin Tid, gav denne Bevilling sin Karakter og Belysning. Jeg tror nok, at de, der erindre denne Forhandling i sin Tid, ville kunne mindes, hvilken Opfattelse Folkethinget fik af den Forhandling, der fandt Sted. Derimod vil man dog vistnok indrømme, at hvad der foregik Næret efter, ikke kan have nogen væsentlig Betydning, thi det var netop det sidste Aar af den femaarige Periode, hvor altsaa de femaarige Bevillinger vare sluttede.

J. A. Hansen: Det var kun en kort Bemærkning, som jeg vilde gjøre, men da jeg ikke fik Ordet strax efter at det erede Medlem for Viborg (Klein) havde talt, og da han selv indrømmede, at han mulig havde taget feil, saa vil jeg ikke forfølge dette videre.

Mineftad: Det forundrede mig noget, at det erede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojfen), uagtet det maatte være ham mere end de fleste andre Medlemmer her i Salen bekendt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den ganske vist flere Gange opstillede men ogsaa ofte modfagte Sætning, at Theatrets opsparede Formue ikke kunde benyttes af Ministeren uden en Bevilling, inden meget kort Tid vilde komme til at foreligge til Afgjørelse for Thinget i en fuldstommen fylldig Stielse, desuagtet i Aften ikke blot vil indstranke sig til at fremsætte en Protest mod den modsatte Anskuelse, der er fremkommen fra andre Medlemmer, — Noget, jeg kunde have fundet meget rigtigt, — men at han endog har villet indlaede sig paa en dybere Begrundelse af dette Spørgsmaal. Efter at han imidlertid har gjort det, ser jeg mig ikke i Stand til at tie over for de Bemærkninger, han fremkom med, fordi jeg ikke vil have, at det noget Dieblit skal staa, som om den overordentlig vrang, urigtige og i alle Maader upaalidelige Fremstilling, der i Statsrevisionens Betænkning fra i Aar er givet af dette Spørgsmaals Historie, skulde staa om end kun kort Tid uimodsagt. De Herrer, der have gjort sig bekendte dermed, ville vide, at Statsrevisionen har fremsat Sagen saaledes, at der i 1855 blev Enighed mellem Regjeringen og Rigsdagen om, at der skulde oprettes en Reserverfond ved Theatret, og at denne Reserverfond skulde være uangribelig af Ministeren uden Rigsdagens Samtykke. Dette forholder sig fuldstommen rigtigt; men naar man af, hvad man vedtog i 1855, vil slutte, at der deraf skulde følge, at den Formue, som blev opsparet ved Theatret fra 1859—75, skulde være underkastet samme Skæbne og være lige saa uangribelig af Ministeren uden Bevilling, saa har man der forbigaaet de mellemliggende Data, der vise, at man midlertidig er fravegen, er frafalden den Ordning, man dengang traf. I Statsrevisionens Betænkning har man ganske oversprunget det Faktum, at der i 1858 af Rigsdagen og Regjeringen blev truffet en anden Ordning af Sagen. Medens man tidligere havde stillet sig saaledes lige over for Theaterbudgettet, at samtlige enkelte Poster i Theatrets Budget vare Gjenstand for Bevilling i stor Detail, besluttede man nu at stille sig paa en anden Maade, at give Theatret frie Hænder over de Tilskud, man fikrede det eller i alt Fald stillede det i Udsigt for en Aarrække, men at Theatret saa skulde nøies med dette Tilskud, uden at behøve at henvende sig til Rigsdagen om disse Tilskud. Dette gav man